

Falakon innen és túl

NAPVILÁG ÍRÓKLUB

Antológia 2021

NAPVILÁG ÍRÓKLUB

Falakon innen és túl

Antológia 2021

NAPVILÁG ÍRÓKLUB

Falakon innen és túl

Antológia 2021

ISBN 978-615-80802-4-8

elérhetőség:

<https://iroklub.napvilag.net/>

Az e-book kötetet készítette
és a borítót tervezte: *Dittrich Panka*
Lektorálta: *Horák Andrea Kankalin*

Kedves Olvasó!

A Napvilág Íróklub harmadik antológiája olyan időszakban született alkotásokból készült, melynek örök nyoma marad az emberiség történetében, és nem vidámságé a főszerep. A koronavírus által kialakult világjárvány, az ennek következtében elrendelt karantén és az utána következő feloldás ihlette a kötetben szereplő műveket. Talán felmerül a kérdés, miért éppen ezt a témát választottuk, amikor mindenki inkább szabadulni akar tőle. Az összeállítás nemcsak a jelen kornak készült, hanem azért is, hogy nyomot hagyjunk az utókornak erről az emberpróbáló szakasról, mely az élet minden területére kiterjedt, és a mai napig nem mondhatjuk, hogy hátradőlhetünk.

A kötetben szereplő versek, prózák tartalmában érzékelhető mindaz a bizonytalanság, mely a tartós bezártság velejárója, megfogalmazódnak félelmek, aggodás szeretteinkért, súlyos veszteségek, olykor indulatok törnek elő a tehetetlenség miatt. Több a könny, mint a mosoly – mégis, ebben a bizonytalanságban felcsillan a remény, hogy egyszer vége lesz, és újra normális életet élhetünk. Bizakodásunk ellenére mindannyian tudjuk, hogy választóvonalhoz érkeztünk, már semmi nem lesz olyan, mint előtte volt.

Kedves Olvasó, amikor lapozod ezt a könyvet, tizennégy szerző gondolataival és tanulságokkal találkozhatsz – falakon innen és túl.

Horák Andrea Kankalín

Bálint István

A leghidegebb nap

Beethoven: Missa solemnis

Reggelre hó esett
zengnek a hangok
a szólók a kórus
a kürtök és a harsonák
a leghidegebb nap jön
holdvilágos
didergő fagyos lesz
az éjszakánk
és az életünk
a Missa solemnis misénk hangján
üstdobok ütemén
lelkünk veled a mennybe száll
holnap temetünk
fagyossá vált a kiásott föld is
ahogy Missa solemnis
ahogy
maga az élet
glória glória glória
zengik a hangok
én
senkitől semmit sem kérek
az Úrtól sem
csak leborulok

a
fagyos földre a hóra
és a gyerekeimmal együtt
a misét
hallgatom
a kórus zokog bennünk
s utánad visz minket a hangokon

Bálint István

Fohász

Mondjatok érte egy imát
ha
ránk gondoltok

mert
ő
akitől egész világunk ered

a gyermekeink anyja
beteg

gyermekeink szíve dobogása
könnye mosolya

Ő
a lélegzete nekünk a világnak

illata
lila akácoknak orchideáknak

a szerelem és a
szeretet
órájának ami körbejár

aminek üzenete
tirátok is rátalál

a Biblia mondja:
sivatagban tóvá lesz a délibáb

folyóvá a homok

s valóságossá a remény

ha ránk gondoltok
mondjatok egy imát

nemcsak
ő érte nemcsak miértünk
de magatokért

mondjatok egy imát
az Anyákért

akiktől életünk ered

erős szívünk óvja meg a vírustól
dobogó szíveiket

Bálint István

Már késő

Már késő
nem foglak látni többé
hiába
minden akarás
minden
vágyakozás utánad
elvittek az égbe
angyalaid
és csak
dübörög
a hiányod
a csönd
egy felhő szélén
ülsz talán
s mosolyogsz ránk
odafönt
s mi itt vagyunk nélküled
tehetetlen
utánad mennék
térden állva is
de még
itt van dolgom
s ezért
a megfutamodásom lehetetlen
csak

a csönd dübörgését hallgatom
s nincs feloldozás
nincs
megnyugvás
felhő széléről jött mosolyod
zokog
könnyekké válik
arcomon

Bálint István

Uram segítsd meg őt

Anya
gyere haza
az ég szürke köd esik s te messze vagy
végtelen messze
nem is tudjuk hogy az altatásban merre jársz
minden nappal minden este
miket élsz át
merre bolyongsz
hiányod átjár minket
mint szél a fákat
fénytelen virrasztó éjszakákon
oson közöttünk a bánat
és a csönd dübörög

csak azt tudjuk hogy lélegeztetnek
a géppel
hogy
tereád most
fehérbe öltözött lelkiismeretek
vigyáznak
mi könyörgünk teérted az Úrhoz
hitetlen hívők
hogy gyógyulj meg
mert
nagyon hiányzol

Január hava elején vagyunk
az Úr
kapui előtt térdre hullva
rimánkodunk a hideg csöndben
hol csak a felbúgó orgonák jelzik
tékozló életünket
uram segítsd meg őt
gyermekeink anyját
hogyan hazatérjen
hogyan legyen úgy
mint volt
hogyan legyen úgy
ahogy régen

Bálint István

Requiem

Mozart
REQUIEM

Dobogjatok dobok, zengjetekek hegedűk
kürtök rikoltsatok
a messzeségbe

üvöltsetek férfi és asszony kórusok
hangotok
érjen fel az égbe

hallja meg akit illet
az Úr
aki bajunkban itt hagyott minket

mint a tenger
Mozart hangjai áradnak parttalan
az egekbe

AVE
AVE
AVE

és árad zokogásunk áradnak
a könnyek

s tudjuk
a holnap sem lesz könnyebb

egy vírusos ár
viszi fajunkat viszi az embert

akit szerettünk
nem jön többé haza
mert örökre elment

nincs varázslat
hiába siratunk

lányaid s én hiába várlak

ha eljön az elkerülhetetlen
talán
megtalálunk

talán megtalállak

Dittrich Panka

Ha nem látom nem hallom...

2020. december 9., reggel 6 óra 40 perc. Időben érkezett a busz. Felszálltunk rá, én és egy kedves ismerősöm is, akivel nap mint nap együtt utazunk ezen a járaton. Hátra bepréselődtünk két ülésre, és az indulást vártuk, amikor éktelen ordibálásra figyeltünk fel, ha akartuk, ha nem, a reggeli szürkület csendjét felváltotta egy sötéten terjengő hangorkán.

A busz elejéből, hangos szófoszlányokból kiszűrtük, hogy egy lány nem szállhat fel addig a buszra, míg a rollerjét nem tudja összecsukni. A vita hevében mást is elkapott a hév. Egy bosszús öregembert, aki mellett csendben ott ült a felesége is.

– Mi lesz már, induljunk, a picsába, mi a franc van?

(– Nem jöhet, értse meg, a roller kinyitva balesťveszélyes!

– Kérem szépen, engedje meg...)

– A kurva életbe a rollerének, tekerjen el vele a picsába, mert miatta lekéssük a vonatunkat!

(– Értse meg, kisasszony, így nem engedhetem fel!)

– Menjen a bűdös fenébe a rollerjével, húzzunk el a francba és kész! Akinek rollerja van, ne üljön buszra!

Ekkor, velünk majdnem szemben, az eddig nyugodtan ülő fiatalember felpattant, otthagya a mellette mozgolódó és helyét kereső hat év körüli kisfiát. Nagy csinnadrattát csapva előre gyömöszölte magát.

– Majd én megoldom ezt a problémát! Csak segíteni kellene összezsukni azt a rollert, és kész. Itt vagyunk ennyien, és senkinek nem jutott ez az eszébe? Majd én megoldom!

Pár pillanat múlva a fiatalember visszaért a gyermekéhez, a rollerrel a lány is elhelyezkedett. Végre elindult a busz. Mindenki lecsillapodott, és visszatérnénk a maszk alatti saját világunkba.

– Ezt hozza ki a korona az emberekből, nem kezét fognak békésen, pedig a kézfogás azt jelenti, hogy békével jöttem, ehelyett öldökölnek! – közben a fiatalember két nagy öklét felváltva, négyszer belevágja az előtte lévő még maradék légüres térbe.

És lám, körülötte a maszk alatt is érezhetően igent biggyesztenek rá az emberek, ahogy én is megböködtem a könyökömmel a társam. Még az is eszembe jutott, hogy megköszönjem, hogy ilyen jól helytállt. Ám ekkor a fiatalember épp a fiához fordult.

– Látod, kisfiam, ilyenek az emberek. Ahelyett, hogy segítenének, egymást marják, mikor mindenre van megoldás. Látod, ilyen a világ, látod, apádnak sikerült segítenie egyedül, pedig itt vagyunk ilyen sokan. Na, ezt tanuld meg apádtól, drága kisfiam!

Ezután levette a maszkját. Két nagy cuppantást adott riadt gyermekének a homlokára, aztán fogta a maszkját,

és zsebre tette. Méregbe gurult arcát pár pillanat múlva vörösre festette a düh. Rá sem mertem nézni.

– Most merjen szólni bárki! Márpedig akkor sem fogom feltenni a maszkot! Én ugyan nem!

Míg a társamat újból könyökkel kicsit megböktem, addig odalépett egy idős hölgy hozzá.

– Fiatalember, tegye csak fel a maszkját!

– Nem és nem, szóljon bárki, itt van a zsebemben, hogy én bizony negatív vagyok!

A busz zötyögött tovább. Már nem bökdöstem a karommal az útitársamat. Minek, ha nem történik semmi. Megérkeztünk, leszálltunk. Két lépést tettem. A busz még várt.

– Nem hallom és nem látom, hogy mutatnák a bérleteket és lyukasztanák a jegyeket ott hátul! – üvöltötte a sofőr úgy, hogy tán még az előtte lévő győri Kettős híd is beleremegett.

Ha nem látom és nem hallom, akkor is elhiszed? Én láttam és halottam, és próbálnám nem elhinni, hogy ilyenek vagyunk, emberek.

(Egy írotársamnak felolvastam, azt javasolta, a végén a maszkos levételt hagyjam ki, ott vágjam el a sztorit, mint mondta: pedagógiai jelleggel, hogy hitessem el az olvasóval, hogy vannak még jó emberek. Nos, ebben az esetben nem volnék hiteles...)

Ui.: Most látom, hogy azt kifelejtettem, hogy a hőzöngő öregember eggyel előbb szállt le, mint ahol a vasútállomás lett volna...

Dittrich Panka

Úgy is

Úgy is látlak, ha nem látlak.
Szívem mélyén kis bogárka,
Fénylik szárnyad mosoly tánca,
Édes lelked ringó vágya.

Úgy is hallak, ha éppen nem szólsz.
Szobám mélyén a csendről zajongsz.
Veled merül álomhajóm,
Veled alszom kispárnámon.

Úgy is megyek, ha nem is lépek,
Ha itt ülök a karosszékbén.
Úgy is ölelsz, úgy is viszel,
Kicsi kincsem, drága kincsem.

Úgy is sírok, ha nincsen könnyem.
Úgy is élek, ha úgy is ölnek.
Úgy is hallok, úgy is látok.
Nincs a szívem karanténból.

Flórián Róbert Szabolcs (eferesz)

Vesztegzár-haikuk

Sima a tenger,
gubancos kősvatag.
Elporlott a Nap.

Gondterhes idők,
úton-útfélen ború.
A látó derűs.

Sárga zászló leng
pókhálós, vén árbócon.
Halálfélelem.

Flórián Róbert Szabolcs (eferesz)

Tesztelő vadon

Ártányfalva polgármestere, Badarics Szaniszló hétfőn reggel igencsak különleges képet tett közzé a Facebook profilján, amiről váltig állítja, hogy nincs benne semmilyen photoshop truváj. Ezidáig, egészen pontosan, picivel több, mint egy nap leforgása alatt már nem egészen 24 millióan látták, és a lájkok száma is hasonló nagyságrendűre duzzadt. Tehát nemcsak az országhatáron innen, hanem jóval azon túl is futótűzként terjed. Miről is van szó egyáltalán, amely világviszonylatban ekkora visszhangot váltott ki? Nem másról, mint egy medvével szelfiző emberről, aki széles vigyorral simogatja a szőrös vadállatot. Az eset érdekessége azonban nem ebben rejlik, hanem inkább abban keresendő, amit a polgármester úr a kép alá írt. Szó szerint idézem ízes szövegét:

"Kedves barátim, haverok s honfijaim, s az egész jóra való emberiség! Tudom, sött bezonyos vagyok má, hogy ez asztán sokukat megrökönyöztesse, mer. Én mondom, az állatoknak szimattyuk van, s kiszagolják, ki kapta már el a fertőt s ki az kihez még nem fért hezzá. Szegény sógorom, Cefre Ernő es pórul járt, saját hű csahosa a minap majdhogynem szétmarcangolta. Aztán amikor a mentő szirénázva rohant vele a múlttőbe, egy gyors micsodával kimutatták nála ezt Novid-91 félét. Én mondom, ez maga a csoda."

Ennyi a szöveg. Magára a posztra rengeteg pro és kontra hozzászólás érkezett, azonban amitől még érdekesebbé válik ez az amúgy is már eléggé bizarr történet, az a következő. A kommentelők sorában ott találni dr. Logner Jacobsent, a híres, orvosi Nobel-díjjal is rendelkező virológus professzor asszonyt, aki főleg attól vált ismertté, hogy a kuponhágai állatkert fókáinak viselkedését tanulmányozta olyan helyzetekben, amikor bizonyítottan a gondozóik vírusos megbetegedésben szenvedtek. Ilyenkor azt vette észre, hogy a fókák, különösen a nőtények igencsak agresszívvá váltak azokkal a gondozókkal szemben, akik hordozzák a kórt. Azokra azonban, akik semmilyen tünetet nem mutattak, az imént használt állítás már nem vonatkozik.

Lentebb Dr. Logner magyar nyelvre fordított hozzászólását idézem:

"Tisztelt Badarics Úr!

Nagyon megdöbbsentem, ugyanakkor örömmel töltött el, amikor az interneten az Ön által megosztott fényképpel találkoztam. Kiállok Ön mellett és teljes mértékben támogatásomról biztosítom ezekben a nehéz időkben. Amiről Ön a képe alatt ír, az maga a színtiszta igazság. Hamarosan a vezetők is belátják ezt, cselekedni fognak, és így, közös erőfeszítésünk meghozza gyümölcsét. Egyszer és mindenkorra győzedelmeskedünk a járvány felett, mert együtt sikerülni fog.

Üdvözlettel: Dr. Longer Jacobsen, a Fok Egyetem Orvostudományi Karának rektorhelyettese"

Ez a poszt – vele együtt pedig a sztori, ami elsőre még szellemesnek is tűnhet – most ott tart, hogy a bokoresti

Járványügyi Kórházból ma délutánig szakemberek érkezését várják Ártányfalvára, akik alaposan ki fognak vizsgálni minden körülményt. Egyúttal jelentést készítenek arról és javaslatokat is tesznek úgy az Európai Tanács, mint a WHO számára.

Gani Zsuzsanna

Az icike-picike koronavírus

Valakitől egyszer azt hallottam, hogy réges-régen, az égig érő hegyeken, még a Himaláján is túl, a végtelen mély tengereken túl, még a Csendes-óceánon is túl, a Sárga-folyó közelében, egy titokzatos, varázslatos országban született egy icike-picike vírus, nevezzük úgy, hogy Pinjin. Róla fogok nektek mesélni. Pinjin, amikor megszületett, olyan icipici volt, hogy a szemünkkel nem is lehetett látni. Sokáig élt bezárva egy sötét helyen, egyedül, magányosan. Nem is tudta, el se tudta képzelni, hogy hogyan is élhetne másként, mint így. Ám egyszer csak véletlenül kiszabadult arról a sötét helyről, ahol megszületett. Senki se tudja, hogy ez hogy történt. Csak találgatások vannak. Van, aki ezt mondja, van, aki azt. Hát hallgassátok meg az én mesém.

Amikor Pinjin kiért a napfényre, úgy elcsodálkozott, hogy még a szája is tátva maradt. Meleg volt, sütött a nap hétágra, az égen bárányszerű felhők úszkáltak. Olyan jólesett neki a látvány, hogy egy hatalmasat nyújtózkodott, hogy képzeljétek el, majdnem elérte az egyiket! Előtte égig érő házak, buja, zöld növények csimpaszkodtak a felhőig és mennyi, de mennyi ember járt-kelt fel-le sietősen. Ekkor felkapta őt valami és vitte, vitte, egészen egy piacig. Ott elejtette. A piac is nagyon érdekes volt, nyüzsgöttek az emberek, annyian voltak, mint a hangyák. A piacon mindenféle ennivaló volt, mi szemszájnak ingere, és

milyen, de milyen finom illatok terjengtek a levegőben! A fűszerek aromája is varázslatos volt. De annyira, de annyira, hogy az icipici Pinjin egy hatalmasat tüsszentett. Nem takarta el a száját, hisz nem tanította meg neki ezt senki sem, és a szájából, orrából milliárdnyi vírus repült szanaszét. Ahogy Pinjint se lehetett látni, hisz olyan icipici volt, ugyanúgy a benne levő vírusokat se lehetett látni. Az egy aprócska Pinjinből milliárdnyi Pinjin lett hirtelen. Szállt a széllal sebesen a szélrózsa minden irányába, megfertőzve ezzel mindenkit, aki csak az útjába került. Hirtelen nagyon sok ember megbetegedett, sokan még kórházba is kerültek. Az orvosok, a kutatók is tanácstalanok voltak. Hatalmas laboratóriumokban mikroszkópokkal vizsgálták a betegekből nyert mintákat, hogy megtudják, ki ez a láthatatlan ellenség, aki ekkora galibát okozott. Az emberek egyszer csak maszkokat kezdtek hordani, és egyre inkább bezárkóztak a házakba. A sok kis Pinjin dühös lett, mert szerette a nyüzsgő embertömeget, és egyre jobban támadásba lendült. Akin észrevette, hogy nem volt tiszta a keze, vagy nem volt rajta maszk, vagy gyenge volt a szervezete, azonnal megtámadta. Most az emberek rohamoztak újra. C-vitamint és D-vitamint vittek a szervezetükbe, friss, megmosott gyümölcsöket és zöldségeket ettek, egyre többet. Egyre jobban odafigyeltek arra, hogy ha tüsszentenek vagy köhögnek, tegyék a kezüket a szájuk elé, és használják a zsebkendőt. Egyre jobban odafigyeltek az alapos kézmosásra is. De a sokmilliárdnyi Pinjin szállt a széllal sebesen a szélrózsa minden irányába, megfertőzve ezzel mindenkit, aki csak az útjába került.

Kacagott, kuncogott, vihorászott, olyan jól érezte magát a bőrében. Már elhagyta ezt a gyönyörű országot, az égig érő hegyeket, a Himaláját is, a végtelen mély tengereket is, még a Csendes-óceánt is. Minden országba berontott, és sorra fertőzte az embereket. Főleg az idős és gyenge betegedett meg, sokan még kórházba is kerültek. Sírtak, jajveszékeltek a világ lakói, akkora volt a baj. Belázasodott, aki elkapta. Ágynak dőltek, még jártányi erejük sem maradt. Köhögtek és tüsszögtek. Ilyenkor nagyon örült az icipici Pinjin, mert szaporodott és szaporodott. Egyre több lett belőle. Főként, ha nem figyeltek oda eléggé, vagy nem voltak elég elővigyázatosak az emberek. Próbáltak fertőtleníteni egyre többen és többet, már minden szoba, minden zegzug csillogott-villogott a tisztaságtól. Ilyenkor fogytak az icipici Pinjinek. Szellőztetés is segített, hogy megfogyatkozzanak. De mindig újra és újra támadtak a kis haszontalanok. A lebetegedett emberek közül soknak fájt tőle a tüdeje, szíve, a feje, volt, akinek a levegővétel is nehezen ment. Volt, akinek fájt a háta, mellkasa tőle. Viszont olyan emberek is voltak szép számmal, akiknek nem volt tünetük. Őket szerette csak igazán a kis haszontalan Pinjin, mert a szervezetükbe férkőzve észrevétlenül tudtak továbbfertőzni. Az orvosok, a kutatók is tanácstalanok voltak. Hatalmas laboratóriumokban mikroszkópokkal vizsgálták a betegekből nyert mintákat, már tudták, ki ez a láthatatlan ellenség, aki ekkora galibát okozott. Elnevezték koronavírusnak. Sok-sok ország kutatói dolgoztak éjjel-nappal, hogy kidolgozzák az oltóanyagot, hogy az emberi

szervezetbe bejuttatva megállítsa ezt a kis dúvadat, aki ilyen icipici, és mégis ekkora bajt tudott okozni. Már minden ember maszkot hordott, és egyre inkább bezárkóztak a házakba. Nagymamák és nagypapák hosszú- hosszú ideig nem találkozhattak gyermekükkel és az unokáikkal, hogy így védjék egymást a sok icipici Pinjintől. A sok kis Pinjin dühös lett, mert szerette a nyüzsgő embertömeget, és egyre jobban támadásba lendült. Akin észrevette, hogy nem volt tiszta a keze, vagy nem volt rajta maszk, vagy gyenge volt a szervezete, azonnal megtámadta. De a kutatók se voltak restek! Sikerült kidolgozni több országban is az oltóanyagot. Nem volt egyszerű. Éjjel-nappal dolgoztak, hisz versenyt futottak az idővel. Volt, ahol már el is kezdték oltani az embereket. A sok kis Pinjin nagyon megijedt, félt, reszketett, hisz egyre inkább fogyatkozott. Hisz ő csak akkor érezte jól magát, ha sok-sok ember szervezetébe költözhetett. Ott érezte jól magát igazán. Mivel ez egyre kevésbé sikerült neki, visszavonulót fűjt. Az emberek pedig fellelegeztek. Ennek ellenére sose felejtették el a tanulságot. Vajon mi volt az? Te is fel tudod sorolni? Így volt, mese volt, de talán mégsem az volt. Itt a vége, fuss el véle!

Gani Zsuzsanna

Őszi gyász

Tar ligetben zizegő avarban lépkedek,
csak egy rézszínű levél lebeg fejem fölött.
Olyan bús a szívem, mint most idekint az ősz,
jár fel és alá a nyár és a zord tél között.

Oly törékeny most minden, mint a múltó idő,
alig kapok levegőt, szinte már kapkodom.
Fejfán a felleg is rád emlékezve zokog,
fájó lelkem elcsuklik akadó hangomon.

Gani Zsuzsanna

Elveszett a tavasz

Ében volt az éj, nappal,
komor, nyomott volt az ember.
Oly zord, fagyos volt a tél,
hogy kimozdulni sem mertem.

Aztán hirtelen szinte
éber kómába kerültem.
Lassult, s megállt az idő,
én meg merengtem feszülten.

Kezet mostam monoton,
sterilizáltam, zárkóztam
némán, gyomromban görcs volt,
riadt bánatba mártóztam.

Majd kimentem a kertbe,
forróság volt, derűs dallam.
Hirtelen fénylő nyár lett,
idén hova tűnt a tavasz?

Gani Zsuzsanna

Ez a húsvét más lesz

Kapufámra tulipánt faragtam,
barkaágra tojásokat aggattam.
Új blúzomat én magam hímeztem,
s készítettem tikmonyokat, hímeset!

Ez a húsvét más lesz, mint a többi,
nem lehet idén locsolkodni jönni.
Azért sem lesz szívem majd bánatos,
hanem bizony épp vidám, varázslatos!

Tudod, csak azért is boldog leszek,
és hát erről bizony jómagam teszek!
Lassan asztalra kerül a sonka,
ó, és az újjászületés záloga!

Nézd, hogy inálnak a viharfelhők,
cirógass, kedvesem s ti, szelíd szellők!
Látod, mint a Nap, én is mosolygok,
engedem, hogy ma a lelkem ragyogjon!

Előttem a csikóbőrös kulacs,
igyál velem egy csöppet, s aztán mulass!
Hiszem, nemsokára minden jó lesz,
addig teleírom verssel e noteszt.

Gani Zsuzsanna

Válság

Megjöttél? Érzed a reményt, a tavaszt?
Vígan zengnek nekünk a madárcák,
még a napsugarak is csodálják,
virág illata, zamata is pazar.

Érzed? Valaki odafentről figyel,
hirtelen megnémult a Föld. Ó, jaj!
Lelkekből száll milliárdnyi sóhaj:
a szívünk vajon még mennyit visel el?

Mögöttünk zilál egy rút, sötét árnyék.
Tűnj el! Menj el innen rögvessz messze!
Már tudjuk, mily ép volt, mi most beteg,
fájón elfogadjuk mit a sors ránk mért.

Nem feledjük: józan ész, rend, alázat,
emberség. Erre van szükség nagyon.
Tudjuk, ilyenkor eltörpül a vagyon.
Óvjuk meg idős apánkat, anyánkat!

Jövőnkért dobjuk el a hiúságot,
a világ most súlyos terhet cipel.
Álljunk sarkunkra, szívvel és hittel,
s átvészeljük e rideg valóságot.

G. Joó Katalin

Egy szülő panasza

Már megint online lesz az oktatás,
számomra ez egy sorscsapás.
Gyerekeim otthon nem akar tanulni,
ordítom: így meg fogsz bukni!

A nyelvtan s az irodalom
az rendben van, azt még tudom.
De nem értem a matekot,
ebbe belebolondulok!

Gyorsan tedd le a telefonod,
állandóan csak azt nyomkodod!
Vedd már elő a tankönyvedet,
mert elvesztem a türelmemet!

Én már teljesen kivagyok...
Hogy csinálják a tanárok?
Hogyan veszik rá a gyerekeket,
hogy a tanórán figyeljenek?

Most értem meg panaszukat,
mikor időnként kifakadnak.
Én eggyel sem boldogulok,
nap mint nap kiborulok.

Hasztalan a könyörgésem,
ki érti meg szenvedésem?
Sajnos tudom és belátom,
a tanítás nem az én világom.

Már megint online lesz az oktatás,
nekem ez egy sorscsapás.
Nyugtatókat szedek egyre,
mikor lesz már vége ennek?

Hepp Béla (aLéb)

Alvajárók

Szemünkbe csontos fények gyűlnek,
íriszekbe tört sötét világok,
köröttünk hollószárnyú éj repül, meg
fogatlan bűzöket csikorgó átok.

Kezünkbe semmi morzsolódik,
megkapaszkodunk a végtelenbe,
tapintánánk egy álmodott valódit,
vihart, fuvallatot, ha szél se lenne.

Lábaink csönd mocskát tapossák,
saját piszkunk a megszokás, a sár,
akolmelegbe korcsosult okosság
mind a félelem, a düh, hogy ennyi jár.

Aztán, ha ránk talál a reggel
még összerázzuk szétszórt csontjaink,
és féltudatlan, sajgó értelemmel
nézzük el, ahogy a holnap messze ring.

Hepp Béla (aLéb)

Szóköztes

Mint a koldus, remegve nyújtom
egykorvult álmokra két kezem,
sehonnan űzött keresztúton
állok két térdemen.

Mint a koldus, lehámlott rólam
már minden oktan büszkeség,
s nézem, ahogy a barna porban
halódnak hűlt mesék.

Mint a koldus, ahogy a lélek
tarisznya kínjával menni szán,
keresem magam messzeségek
imbolygó fókuszán.

Csak mint a koldus, úgy elhinném,
hogy lesznek még fénylő hajnalok
félelmeken túl, Istenem, én
ott lennék,
ahol nem vagyok.

Horák Andrea Kankalin

Digitalizált anziksz – madártávlatból

Szélesre tárom szobám ablakát, kell a levegő, tegnapi százhuszas pulzusom normális tartományban lüktet, a nap bátran merészkedik elő a horizont szélén, mintha mi sem történt volna, megszokott munkarendjében tevékenykedik, fényárban fürdet, energiát osztogat; viháncoló madarak hirdetnek kikeletet, vérszilva szemérmesen tárulkozó virágai emlékeztetnek, rózsaszín tavasz virul, hurrá!, megújulás van, legalább a természetben. A természet törvényei megmásíthatatlanok, nem írhatja felül emberi szabály, teszi dolgát, fricskát mutat a félelmetes járváynak, egy kicsit el is hiszem, hogy minden a legnagyobb rendben. Hamar felébredek ebből az idilli képből, távolabbról hallok a madarak füttykoncertjét, közelebből észlelem a való világot, a lakás otthonos börtönéből, előttem mindentudó laptop, beengedem a friss híreket, talán jobb lenne kívül hagyni, de tájékozódni kell. Kikerekedett szemmel olvasom egy cikkben, "boldogság van szerte a rendszerben", én nem ezt érzem; jelenleg a pedagógusnak több ideje van, böngészem tovább, most megtanulhat mindent, amit eddig nem, most van itt az ideje, ebben a minutumban, ja!, mielőtt a koronavírus elragadná; legalább nem bután halok, summázom. A pedagógusnak mindenre van ideje, sőt, rengeteg ideje van, a tudósok hiedelme szerint napjai nem huszonnégy

órából állnak, a teremtés időtlenséggel ruházta fel; digitális órákat tervez, naphosszat intézkedik, fülére ég a telefon, sajgó ujjai elkopnak a billentyűzeten, étvágygerjesztő feladatlapokat gyárt, tanácstalan szülőkkel, értetlen gyerekekkel tart folyamatos online kapcsolatot, oktatja az internet, az okostelefon használatát, sok tanítvány otthonában csak az van. Viszonylag könnyen hozzáférhető világhálós csatornán keresztül élhető, összetartó közösséget formál, leköti a diákokat, lehetőleg a nap húsz órájában, nehogy az utcákon kóboroljanak, nehogy a gyilkos vírus utolérje őket.

Megszervez, eltörlik, átszervez, eltörlik, visszaállít, eltörlik, közben rendeleteket böngész vég nélkül, fejében kezd megtelni a "vinyó", rádöbben, mégsem végtelen a tárhelye, szervezetében megszólal a vészcsengő, ki kell tennie a "betelt" táblát.

Valamit nem jól csinállok, valószínűleg fölösleges dolgokra pocsékolom hirtelen rám szakadt temérdek időmet, talán nem kellene annyit foglalkoznom a gyerekek lelkével, nem vagyok jó pedagógus, a társadalom számára haszontalan dolgokra fecsérelem a rendelkezésemre álló órákat, pedig mennyi hasznos dolgot tanítanék a jövő polgárainak emberségről, becsületről, tisztaságról, elhivatottságról, az életről, csupa hasznos dolgot, hogy élhetőbb legyen a világ. Gyakorlatokat mutatnék, melyek átsegítenek nehézségeken, érzéseket, melyektől ember lehet és maradhat az ember; hitet, akaratot, kitartást, küzdést az igazságért, nemes célokért, önmagukért, az emberiségért, de meghalni sincs időm.

Pulzusom irgalmatlan sebességgel lüktet, fülemben dübörög, kell a levegő, az ablakhoz menekülök, fuldokolva mosolygok a kikeleti ruhában pompázó vérszilva nyiladozó virágaira, tüdőmet megtöltöm friss, tavaszillatú levegővel; jobb lesz!, ismételve megtépzott hittel, és emlékeztetem magam egy nekem szóló, határozott, tiszta hangon csengő mondatra, "Az élet gyönyörű!". Igen. Még madártávlatból is.

Horák Andrea Kankalin

Katedrács

Ne ünnepeljeteK!
Szűk
a tanterem
két négyzetméteren,
keskeny mezsgye,
csak helyben topogok
börtönömbe zárva,
nincs gyerekzsivaj,
faltól falig tartott órák
katarzissal nem járnak,
a laptop piszkosul személytelen,
kopnak
a betűk a billentyűzeten,
a terhelés lassan amortizál
– bár alig szegi kedvem –,
elnyűhetetlen anyagból vagyok;
fiam épp füvet nyír,
én vacsorát főzök,
sütemény jár mellé,
bodzaszörp,
gondtalan csevej
és felhőtlen nevetés;
Montessori híres elszántsága
munkálkodik bennem,
pedagógus vérvonal,

szakmai alázat,
mégsem kerek a világ;
nagyapám a nemzet napszámosa volt,
én rabszolgaként húzom az igát,
ám a számítások szerint
minden a legnagyobb rendben,
bár csak a számítók
értik a képletet,
mert fejemben nem áll össze
a hivatás matematikai trendje,
naprakész táblázatokban
vergődik az igazság,
míg én emberi sorsokat látok,
orromnál tovább –
a gyerekek nem statisztikai adat!,
nem darab-darab;
lelkesen hirdettem –
"tanítanék mosolyt, álmokat, reményt",
ma
értetlenül,
megtépázott hittel,
füstös romok foglyaként
élem a láncra vert szabadságot,
hol a bizalom ismeretlen,
ám börtönbe zárni a szellemet
nem lehet,
szabadon szárnyal –
hát lesz még repülés,
hallik madárdal,
zsendül új tavasz,

és sok fecske csivitel nyarat;
addig
hajnali négy és öt között
muskátlis balkonom csendjén
mézes zöld teám gőzölög,
nyugat felé fordítom tekintetem,
mert
szűk a tanterem
két négyzetméteren.

Ne ünnepeljetek!

Horváth János (Horvaja)

Pandémia

Komolyan végig kell gondolnom az esélyeimet. Egyébként sem kívánok száz évig élni, de ez a pandémia megzavart. Összekuszálta az életem hátralévő éveivel kapcsolatos elképzeléseimet. Tudom, ostobaság tervezni a még letölthető időt, különösen a már eltelt évek számához viszonyítva, de volt konkrét elképzelésem arról, hogy betegségek tudatában, mi az a reális időtartam, amit még itt kell töltenem. Elárulom, nem gondolkodtam évtizedekben. Mindössze néhány év lehet hátra munkában megfáradt szervezetem elgyengüléséig. Nincs bakancslistám, és nincsenek nagyratörő terveim. Ha mérleget kellene csinálni, hát, azt hiszem, jótetteim felé billenne el a nyelvem.

Nem leltározom, mindig mindent meggyőződéseim szerint, helyesen tettem, egy-két kamaszkori botlásomat kivéve, de semmit nem bántam meg. Lehet, ma már nem nősnék tizenkilenc évesen, és a háromszori házasság, a tucatnyi szerető is kimaradhatna az életemből, de erre már csak akkor jön rá az ember, amikor előtte már nincs perspektívája a változtatásnak. Nem bátortalanság, hanem óvatosság. Ha valaha is tartottam valamitől, az a hajléktalanság. A rendszeres tisztálkodás elmaradása hiányozna a legjobban, a napi kétszeri zuhanyzás nyáron,

amikor kimondottan igényem van a természet közelségére, a szabad levegőre.

Megöregedtem. A testem már nem rugalmas, már nem veszem kettesével a lépcsőket a kilencedikre, de becsületemre legyen mondva, néha felmegyek gyalog, ha nem működik a lift. A lelkem öregedett meg. Belefáradt az állandó igazságkeresésbe, mások meggyőzésébe. Még nem mutatkoznak rajtam a demencia jelei, de gondoltam, ha ezt szánja nekem a sors, akkor is megbékélek a világgal, és szépen, csendesen élem meg az utolsó napokat.

Mégis van, ami zavar egy békés világról való ábrándozásban. Nem értem, miért vagyok ennyire szerencsétlen, miért érdelek ilyen büntetést, de a szerelem továbbra is megzavarja ezt a vágyott harmóniát. A vágy, a szenvedély nem hagy választást. Igényem van a szeretetre, az ölelésre. Telhetetlen vagyok, mindent odaadnék azért, hogy egyszer még beteljesüljön a vágyam. Még el is tudom képzelni, hogy van realitása, de az idő múlásával egyre kisebb az esélye.

És akkor jött a járvány. Minden összeomlott bennem, minden olyan távoli lett, és elérhetetlen. Nem terveztem a hátralévő életemet, de nem gondoltam volna, hogy egy világjárvány egyik pillanatról a másikra elvihet. Bosszús lettem, nem elkeseredett. Látom magam körül, hogy mennyien vannak, akik semmibe veszik a rájuk leselkedő veszélyt, mások pánikba esnek, és félelemben töltik a

napjaikat. És vannak olyanok is, akik megértik, sorsokat alakít a járvány, tervezhetetlenné teszi a jövőt.

Félelem nincs bennem. Kiléptem a valóságból, egy másik világ lakója lettem. Éjszakánként nem alszom jól, ábrándozom. Látom a múltam asszonyait, érzem a szeretők illatát, és beleborzongok a titkokba, amit a fülemben sűgnak. Hívnak elfelejtett szerelmek, felidéznek ifjúságom minden szépségét, izgalmát. Ez maradt. Teljes életet éltem, de nem készítettem számvetést, értelmetlennek tartom. Csak a vágy kínoz, és reménykedem, hogy egyszer majd megértesz engem, és megbocsájtod nekem, amit nem követtem el. Még töprengsz, hova is tedd ezt a vallomást. Még vívódsz, mit tegyél, higgyél-e nekem? Még van idő, de lehet, hogy nekem már nincs. Sajnálom, hogy még nem találkoztunk.

Horváth János (Horvaja)

Ügyelet

Amikor megállt egy pillanatra, hogy pihenjen egy kicsit, furcsa illatot érzett. Napok óta érezte, de egy idő után megszokta. Elszívott egy cigarettát, közben arra gondolt, hogy nem tudja, hogyan került ide. Jelentkezett az osztályra, hallotta, hogy kevés az orvos. A főnöke elengedte, bár, nehezebbre esett megválni egy kitűnő sebésztől.

- Gábor, tudod, hogy mit csinálsz?
- Igen, pontosan tudom. Szükség van rám, és nekem mennem kell.
- Tudod, hogy mit kockáztatsz?
- Tudom, de már nem érdekel.
- Feladod a hivatásodat. Te erre születted.
- Ellenkezőleg. Most életeteket kell menteni. Ott a helyem. Nem érezte jól magát. A ruha megvédte a vírusoktól, de a lelkét nem védte semmi. Amit itt látott, az minden képzeletét felülmúlta. – A háború ilyen – gondolta. – A sok halott.

Negyvennyolc órája nem aludt. Nem volt igazán álmos, megtanulta a készenlétek alatt, hogy ha alszik egy keveset, annál rosszabb. Nem kávézott, igyekezett kerülni minden tudatmódosítást, nehezen viselte, ha kiszolgáltatottá válik.

Éva jött be hozzá, hozott néhány szendvicset, és egy kis dobozban pörköltet.

– A mikróba tedd be, így, ahogy van. Uborkát is hoztam – mondta, és nevetett. Évának mindig jó kedve volt. Nem tudta megfejtetni a titkot.

– Most nem vagyok éhes. Még van néhány órám, aztán letusolok, és megyek haza. Nem kellett volna bejönnöd.

– Nekem is ügyelnem kell. Nem leszek otthon. Gondoltam, éhes vagy. Két napja nem láttalak. Nem tudom, hogy vagy.

– Jó, ne haragudj, de még telefonálni sincs időm. Egy fél órája hoztak még négy beteget, mennem kell.

– Jól van, majd összefutunk, valamikor.

– Nem tudom, mikor lesz vége ennek. Nem, ne érints meg, be kell mosakodnom. Aztán felvenni a védőfelszerelést. Nem tudom, meddig bírom.

Éva elindult, a csapóajtónál megállt, és visszafordult.

– Szeretlek! – suttogta, de ezt Gábor már nem hallotta, ment az intenzívra.

Leült a padra, és sírt. Nem az idegeivel volt a baj, a látvány kavarta fel. Ketten haltak meg, amíg a másik négyet rákötötték a gépre. A műszakot leadta, de nem tudott váltani. Minden gondolata a haldoklók körül forgott. Nem tudta megszokni a látványt, ahogy fuldoklanak, és ő nem tud segíteni rajtuk. Itt megáll a tudomány. A legtöbben elalszanak, és nem ébrednek fel többé. Nem tudja, mi zajlik le bennük. Azt mondják, a kómában is hallanak mindent, de saját testük foglya a tudatuk, kiszolgáltatottak a végtelenségig. Egy nővér jött be a pihenőbe. Leroskadt az egyik ágyra. A könnyeivel küszködött.

– Maga se bírja? – kérdezte Gábor.

– Jaj, ne haragudjon doktor úr, nem vettem észre. Már végzett?

– Itt nem lehet végezni. Csak abbahagyom kicsit, aztán megyek haza aludni. Nem éhes?

– Nem tudom, mit érzek. Lehet, hogy éhséget is, de olyan távoli minden. A mai nap nagyon nehéz volt.

– A feleségem hozott pörköltet. Betettem a hűtőbe. Nyugodtan melegítse meg, és egyen belőle. Köret nincs, mert azt nem eszem a pörkölthöz.

– Ó, én is csak zsömlét legfeljebb. Elcsipegetem, köszönöm.

Gábor beült az autóba, de nem indult el. Csak ült, és arra koncentrált, ne aludjon el. Nemcsak fáradt volt, de levert is. Már így ment be dolgozni. Nehezen vette rá magát, hogy felkeljen az ágyból. Éva elkészítette a reggelit, aztán elment dolgozni. Rájött, milyen szagot érzett az osztályon. A fertőtlenítő ilyen, maróan kesernyős. Nem szerette, a halálra emlékeztette. Amióta itt vállalt önkéntes munkát, hozzá kellett szoknia. Naponta haltak meg az osztályon a betegek, főként az idősebbek, de volt közöttük fiatal is. Ehhez nem lehet hozzászokni. Lázat nem mért, de érezte, hogy reszket. Majd, ha hazaér, megméri.

Éva nem ment haza, egy kolléganőjét helyettesítette. Ők is egyre kevesebben vannak, az öregek otthona egyre kevésbé vonzó a gondozók számára. A konyhaasztalon hagyott egy pár soros üzenetet. Megfürdött, és ivott egy pohár bort. Lazítani akart, de képtelen volt kikapcsolni a gondolatait. Megméri a lázát. Meglepődött, a hőmérő

harmincnyolc fokot mutatott. Bevett lázcsillapítót, és megpróbált elaludni. Amikor lefeküdt, akkor jött rá, hogy egész nap nem evett. Nem volt éhes, nem kívánt semmit, csak aludni. A végtagjai elnehezedtek, szeme lecsukódott, és elaludt.

Amikor felébredt, rázta a hideg. A láza emelkedett, és a fájdalmai is erősödtek. Felhívta a kórházat, és elmondta, hogy beteg, kérte, küldjenek egy mentőt érte. Az intenzív osztályra vitték, elvégezték a tesztet is. Amíg az eredményre várt elkülönítették, nem mehetett be hozzá senki. Az eredmény pozitív lett. Azonnal elkezdtek a kezelését.

– Mióta érzi, hogy beteg? – kérdezte az osztályos főorvos, aki bejött, ahogy megtudta, Gábor az intenzíven van.

– Néhány napja kezdődött, akkor köhögéssel, de az elmúlt – mondta Gábor, és kezdte kellemetlenül érezni magát. Idejött dolgozni, mert hiányzott orvos, hogy a betegeket el tudják látni. És most ő is beteg lett. Vajon, mi jön még? Eszébe jutott Éva. Értesíteni kell, hogy őt is teszteljék, mert lehet, hogy átadta neki a vírust.

– Kivel érintkezett még, az utóbbi napokban?

– A pihenőben egy nővérrel beszélgettem, de ő elég távol volt tőlem – mondta Gábor. Becsukta a szemét.

– Jól van, pihenjen! Hamarosan átviszik a röntgenre, aztán meglátjuk, hogyan tovább. A magas láz, és ez a nehéz légzése aggaszt, de egyelőre nem tudok semmit mondani.

– Úgy tűnik, tüdőgyulladása van – mondta a főorvos a röntgen-felvételeket vizsgálva. – Sajnálom, egyre kevesebben leszünk, súlyos beteg pedig egyre több. Még

két nap, és betelik az osztály. Ha rosszabbodik az állapota, akkor gépre tesszük. Beleegyezik?

– Természetesen, tegye a dolgát, kolléga úr, magára bízom az életemet. Éváról tud valamit?

A főorvos elkomorodott.

– Nincsenek jó híreim. Ő is fertőzött lett. Rossz állapotban került be az osztályra. Egy ideig nem találkozhatnak, de amint lehetséges, elintézem, hogy legalább láthassák egymást.

Néhány hét után Gábort levették a lélegeztetőről. Fiatal szervezete jól bírta a terhelést, és a mesterséges kómát is jól viselte.

– Még bent marad, de ha lesz két negatív tesztje, akkor hazaengedjük – mondta a nővér.

– Éváról tud valamit, nővér?

– Nem mondhatok semmit. Erősödjön kicsit, aztán majd beszélünk.

Délután a főorvos meglátogatta Gábort.

– Nézze, nem tudok igazán jó hírrel szolgálni.

– Évával van valami baj?

– Nem. Ő szerencsére már jobban van, de még benn tartjuk. Műtétet kellett rajta végrehajtani. Meg kellett tennünk, mert az élete múltott rajta. Még éppen időben.

– Mi történt?

– Abortálni kellett. Éva gyereket várt.

Gábor nem tudott szóhoz jutni. Behunyta a szemét, és eleredtek a könnyei.

Ótott-Kovács Mónika (Alkonyi)

Nidovirales királynő

Vár a tavasz nyári bálra,
őszidőknek suttog, őt várja.
Királynő érkezik Kína köveiről,
messze utazik, úgy kísért ő.
Számbe veszi halottait,
szekereken mozgó csónakait.
Tántorgó imák karcollják a falakat,
könnyeket facsar a tavaszi nap.
Csipkés terítőkön fütyül a végzet,
hintákról lehulló fekete részlet.
Nem vár a tavasz nyári bálra,
fakó dióligetben halált várja.
Imák hangja, néma, fülledt árja
két kezével a világ pilláit lezárja.

Ótott-Kovács Mónika (Alkonyi)

Szürkenéma ablakok

Fekete csendek ráncolt homlokon,
pillanat törékeny álmok vánkoston.
Néma lett, minek eddig hangja volt,
márciusi ősz borongós tájakon.

Harmatcseppek ablakok egén,
vajon mikor láthatlak meg én?
Világok beteg tánca tiltja, járja,
lépéseiben mázolt szomorú álca.

Eszkendő sétált el kapuink alatt,
szürkére festett érdes napsugarat.
Szeretőlelkek várva várják a napot,
boldogságot, ölelő mozdulatot.

Ötvös Németh Edit

A lenövés

Ahogy bekapcsolta a számítógépet, jöttek a reklámok. Szandálok, táskák, szebbnél szebb ruhák képei. Vágyódva nézegette a színes fotókat. Elképzelte, ha lenne mondjuk egy bizonyos összeg, amit kedve szerint csak ilyen dolgokra fordíthatna, mit rendelne. Annyira belefeledkezett ebbe a világba, elvégre nőből volt az ember, hogy majdnem elfeledkezett arról, hogy most más szelek fújnak. A koronás, bizonytalan borzalom időszakát élte.

Karantén időszak. Félt. Szigorúan sportolni ment csak ki. Délutánonként jól beöltözött, sapkát is vett, vastag kendőt tekert a feltűrt kabátgallér mögé, elől megkötötte, csak a két szeme látszott ki és nekiindult.

Első nap nehezen ment, a kifejezetten futáshoz készült márkás sportcipőjét húzta fel, amit az edzőteremben szokott használni. Majd lemossa a talpát, ha újra beindul az élet. A fekete jószágot egy ismerősétől kapta, aki a Csepel-szigeten szokta összeszedni az otthagyt cuccokat. Rengeteg hasznos dologra tett így szert. Ahogy eddig, kifertőtlenített mindent, úgy osztogatta el azt, amire nem volt szüksége. Így került hozzá. Valószínű, drága darab, nem vette volna meg üzletben, amúgy talán párszor viselhette valami zenekedvelő szigetlakó.

A cipő minden lépésnél szusszant egyet, nem is ez érdekelte, hanem a lassan előkúszó fájdalom, ami először

csak az egyik sarkát égette, aztán hamarosan a másikat is. Visszafordulni nem volt értelme, ment tovább. Megigazította a zokniját, hátha attól lett ilyen kényelmetlen a járás. De nem, ugyanúgy fájt minden lépés. Mikor hazaért, megnézte a kárt, mindkét sarkán hatalmas vízhólyag éktelenkedett, az egyik ki is durrant. Másnap beragasztotta a sérülést, nem adta fel, csak cipőt cserélt. A régi halványzöld kondiját húzta fel, aminek csak annyi baja volt, hogy rettenetesen vékony szövet borította a lábfejnél. Sebját, majd két zoknit vesz, belefér. Öröme a gyaloglás semmilyen fájdalomérzettel nem járt. Gondolatai viszont csapongtak. Mi lesz vele, mi lesz a barátaival. Hogy működik ez a nyavalya. Az utcán futó fiatalokat és kisgyermekes szülőket látott. Nem csoportosultak.

Az idősek, ha megkapják, biztos, hogy meghalnak? Anyósa egy hónapja kapott pacemakert, nyolcvanon felül van. A halál mezsgyéjén feküdt magatehetetlen állapotban, három napig. Alig épült fel. Vele mi lesz? Egyre magasabbra kapcsolta az iramot. Ment előre, mintha üldöznél valami megmagyarázhatatlan. Az olaszoknál kijárási tilalom van, látta a televízióban, kimennek az öregek, kimennek sétálni, mert nem tudnak elaludni.

Vajon meg lehet változtatni egy idős ember szokásait? Meg lehet értetni vele, hogy most nem a lottó a fontos, hanem az élete?

Ahogy gyalogolt, eszébe jutott, hogy kopik a hajáról a festék, már jó pár centis lehet a lenövése. Igaz, az olasz polgármester azt is kiabálta neki a tévéből, hogy

fodrászhoz mennek az emberek, nem fogják, fel, hogy a koporsó csukódik a fejükre, minek az a frizura.

Lelkiismeret-furdalást érzett, nem tudta, mit csináljon.

Hazaért, megnézte a tükörben a lenövést. Jócskán látszottak az ősz hajszálak. Nem hívta fel a mestert.

Este az ágyban azt gondolta, hogy majd megnézi világosban, nappali fénynél.

Hátha tévedett, nincs akkora vész.

Ötvös Németh Edit

gondolatok járvány idején

csendes a tér
mozdulatlan az utca
a sarkaiból kifordult világ
szemeit lassan lehunyja
pesszimista vagyok
holt térben kidurrant cél
felháborodott a természet
a tavasz toprongya is fél
az ő dolga az élet
körülötte mégis
csak pusztító halál
lassan derékig ér
a fájdalom
övé a pontarány

nézz körül rablás
folyik mindenütt
vagy éktelen pazarlás
harácsol minden elme
kinek a veszedelemről
mozizik tágas vetítőterme
nehezen csukja össze
hatalmas markát
kigolyózza belőle
a másnap fejadagját

tán nem minden
ember kapzsi
logika pattan éllel
szeme nem ily vaksi

a kín hatalmas kupac
összetartást is hoz
míg az ördög mulat

Ötvös Németh Edit

Feszültségek

Robbanok!
Keserű kedvvel.
Fekete szárnyakon,
rebbenő szemek.
Tilos a kijárás,
józsátság kell
most okos az érv, mondják.
Csőcsúszdába bocsátott
véletlenszerű reakciók,
szerteszét prűszkölt
koronás halál.
Hull a gyenge,
mint a hó. Mondják.
Bátrak mersze,
a kór házainak falain belül
harcol az idegennel
esélyük a talán.
Robbanok,
mert tehetetlen vagyok!

Ötvös Németh Edit

márciusi vasárnap

egyedül vagyok
halott galambokként ülnek
lábamnál a gondolatok
nyakukon halvány sávú
emlékek gondozzák
bennem az emberéltet
szomorkás a nap is
szemére fátylat szőtt az idő
becsapta egy kamasz
ígért neki mindent
huncut csalfa gondolatok írták
igaz szeretőként rügyfakasztó imát
meséltek neki
aztán kiütötte őket a szökőnap fagy
deret szórt rájuk pirkadati ködöt
homályt mi fehérbe öltözött
lesz még kikelet hirdette egy cinke
ne dobd el a fátyolt
lesz még a gyöngyvirágnak inge
lesz még májusi rózsza bodros szirma
vele az élet újra fakad
hidd velem együtt
hogyan lesz még tavasz

Ötvös Németh Edit

április 1. most nem vicces

kucorgok a sarokban egyedül
(ide írnám szívesen hogy)
hallom ahogy egy tücsök hegedül
ezt csak békeidőben lehetne
most harc van csúf háború
nem tudjuk ki lesz a vesztes
ezért van rajtam is mélabú

szeretném elfelejteni én is
de éjjelente fel-felriadok
azt hiszem vége van de mégsem
fogaimon szoros a satu
csikorgatni sem merem most őket
reszketek a takaró alatt
ugye nem jön el a végzet
pedig hallom a falakon matat

szüleim már rég elutaztak
csontjaikból tán por sem maradt
felfalták a kukacok a testük
emlékük futó pillanat
magot esznek csoportosan a cinkék
gondtalan vidám madarak
szárnyverdesve kergetik az estét
passzusuk van csak nekik szabad

törékenyek a napok
este hamuba hull testük
az éjszaka őrli az ideget
a pillanatot is átértékeljük

Ötvös Németh Edit

érzelmi hullámvasút

széttörném az idő
súlyos páncélját
vassisakját megolvasztanám
foggal rágnám meg az ólmot
ha ezzel megjavíthatnám
helyre tenném a dolgokat
a halottak szemét kinyitnám
lelkükbe sóhajt lehelnék
lennék szorgalmas cseléd
átnéznék e homályos szitán

ej kár a szóért
csak a düh beszél belőlem
elvetélt indulat
döglődik bensőmben

több ezren örökre alszanak
vagy füstté vált hüvelyük
bezárt falak omlanak össze
sírban remeg már
kurta életünk

Nagy-Liktor Zsuzsanna (Susanne)

Rettenet

Riadt emberek amerre nézek,
remények és tervek elenyésznek,
kemény vírus rázza a világot,
s kerget félre minden valóságot.

Hol tűz égeti, bántja a földet,
felszólalnak az okosak, bölcsek,
pánikot is keltenek szerteszét,
mert a bajokból már így sem elég.

Ostobán állunk, nem tudjuk mi ez,
lassan messzire száll a tisztelet,
lopva figyeljük embertársaink,
így telnek sajnos mindennapjaink.

Minden ember fél, van, aki reszket,
feleslegesen álhírek kelnek.
Vigyázzatok azért magatokra,
tudd! "három napig tart minden csoda".

Még ha rettenetesen rossz és fáj,
feladni nem érdemes, csak várj! várj!
Elillan majd mi most elszomorít,
s lesznek még boldog pillanataid.

Tekse József (szhemi)

Pandémia sokk (sok)

Próbáltam hazudni magamnak,
hogy az arc az álarc alatt nem enyém,
hisz ilyen mogorva képet,
mi a tükörből visszanézett rám,
mit átformált az elmúlt egy év,
kioltva önmaga életét a remény,
nem láttam még soha talán,
azóta szitkot sziszegő kígyónyelvet őriz szám.

Mondanám, de mit ér a szó,
ha nem simogat, csak mérges tüske lett,
talán lázadni kellene, vagy alázattal megbűjni,
magunk vérét szívva lidérc álmot álmodni,
hogy gépen szakad a tüdő és a lét bizonytalan,
halál szele táncol hófehér ágyak felett,
és otthon zokog az asszony, és zokog a gyerek,
s talán az éjszaka már a tiszta égen egy új csillag fog
látszani.

De a vékony tű, mi a vállamba hatol,
reményt olt, a lélek felkacag,
az alagútban fény gyúl, szűnik a fekete,
majd színes virágokat nevel a Nap,
a maszk alatt a régi arc mosolyog,
előkerül a jókedv, mint régi kacat,
a vírus megszeliődül, tüskéje törik,
s mint fogát vesztett véreb csak nyüszít, nem harap.

Szalki Bernáth Attila

Kis covid kalandom

Három héttel ezelőtt egy pesti oltópontra hívtak, hogy megkapjam az első adagját a vakcinának. Adataim felvételekor az egészségügyi dolgozó egy magánjellegű kérdést is intézett hozzám, "Ön milyen doktor?". Bölcsész, magyar irodalom, Madách, Az ember tragédiája – soroltam. Én, mondja a hölgy, a Tragédiából érettségiztem. Nos, ha netán érdeklődik a költészet iránt, ha beüti a Google keresőbe a nevem elé a "Szalki"-t, talál néhány dolgot. Három héttel később megyek a második oltásra, beoltanak, fél órát ülve kell várnom, majd az "obsitért" egy asztalhoz lépek, jó napot kívánok! – köszönök, de szemem megakadt az asztalon fekvő könyvön, ami nem volt más, mint A VILÁG VERSEKBEN című kötetem.

Hogy került ez ide? – kérdem. A férfi doktor közli, a főorvosnő szeretné dedikáltatni a könyvet. S már perdül is mellém, hozva a kötetet. A járókerettel közlekedve nagy nehezen leülök, s ő kéri, Évának dedikáljam. Öreg vagyok, fáradt vagyok, rögtönözni nem nagyon szeretek. De érzem, valamit kellene az Éva elé írnom. Aztán fejből, hibásan, egy r-t kihagyva írtam: "Überaschung Évának óriási köszönettel Attila bácsi.

2021.02.25."

Kedveseim: nem tudok nem hibázni...

Szilasi Katalin

Ez most nem olyan

Mint riadt bogár, az ember,
megbújik, kívár, befele él.
Elcsöndesült öregekkel
már csak a böjti szél beszél.

Ez a húsvét most nem olyan,
lásd, nem rólad szól, Istenfia.
Az ember vérzik, sebe van,
övé a töviskorona.

Szilasi Katalin

Uram, te tetted?

Nőnek a rücskök, sorjáznak egyre,
falánk csápok burjánzanak.
Körmömmel vájnám, tipornám össze,
ragacsos nyákuk hozzám tapad.
Uram, te tetted? Ily nagy a vétkünke?
De miben vétke a barackfaág?
Reggelre megmarta a fagy,
lehullott róla az összes virág.

Szilasi Katalin

Tavaszi – 2020

Lehajtjuk fejünket,
hull ránk a kor
minden bűne-sara.
Hamu és por,
korom és kórság,
s ki tudja, hogy
mi még...
Maszkot veszel,
ám lelked nem feded,
kesztyűbe bújtatott
kezed
fölfelé csápol.
S ha feltűnik távol
egy ismerős,
elfordulsz gyorsan,
mert fájna
három lépésről
az érintés hiánya.

Szilasi Katalin

Farsang – 2021

Más most ez a farsang, színtelenebb, halkabb, befelé él az ember.

Csinnadratta helyett maszkban hallgat a csend, más álarc ide nem kell.

De ha hullik a hó, a fehér takaró, lélek békül a testtel.

Szilasi Katalin

Ez a nyár

Nem volt szép ez a nyár,
felborzolt mindent.
Az idegek feszülését
megsínylette a lélek, a test.
Vártunk valamit,
gondtalan sárgába-kékbe
borulást, ám csoda nincs.
Csak mi vagyunk itt
sápkóros bajainkkal,
az őszbe menők.
S míg fákon citerázik a szél,
elkapunk egy-két zörgő levelet,
és Kozma dalát dúdoljuk hozzá
kissé falsul, mint ahogy élünk.

Életrajzok:

Bálint István

Verseket
kamaszkoromtól írok.

Először Adyért
rajongtam, azután József
Attila volt mesterem,
majd Radnóti Miklós, de
nem voltak idegenek
számomra Jeszenyin,

Jean Cocteau, Szabó Lőrinc versei sem.

A JATE Állam- és Jogtudományi Karán diplomáztam 1964-ben. 1970 óta Kecskeméten élek. Ezekben az években néhány versem megjelent a Forrás című irodalmi folyóiratban. Ezt követően a versírás jogászi, ügyvédi hivatásom gyakorlása miatt egy ideig háttérbe szorult. Komolyan a 2010-es években kezdtem újra. Keresztneveimből szerkesztett Bálint István szerzői néven 2014 óta jelentetem meg a verseimet a NAPVILÁGNÁL és más internetes oldalaknál is.

Két gyermekem, két unokám és egy dédunokám van. Feleségem 2021. január 9-én hunyt el, a huszonkilencezer COVID áldozat egyikeként.

Dittrcih Panka

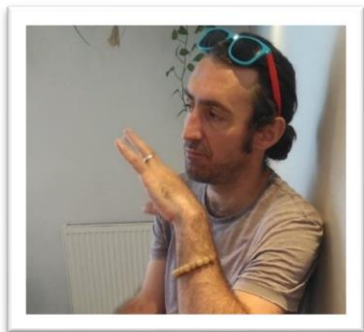

2004-ben kezdtem írni, nemcsak verset, hanem prózákat is. A Napvilág Íróklubnak 2007 óta vagyok tagja, ám az utóbbi években, a virtuális térben ritkán publikálok, viszont a Magyar Elektronikus Könyvtárban több kötetem is elérhető.

Szeretek alkotni, adni valamit magamból másoknak.

2016 óta az Író Alkotók Klubja vezetőjeként azt a célt tűztem ki, hogy a környezetemben levő írókat ne csak a virtuális közegben ismerjék meg, hanem szűkebb környezetükben is bemutatkozzanak, gazdagítva ezáltal Győr irodalmi életét.

Flórián Róbert Szabolcs (eferesz)

1977. szeptember 26-án láttam meg a napvilágot, és azóta is benne gyönyörködöm.

Édes szüleim – akik már az Égi hazába távoztak – a Flórián Róbert Szabolcs nevet választották számomra. Két bátyám van, Attila és Zoltán. Szülővárosom Gyergyószentmiklós. Az alap és a középiskolát ugyanitt végeztem.

Főiskolára Kolozsvárra jártam, a Babeş–Bolyai Tudományegyetem Színház- és Film Karára. Tagja voltam a Figura Stúdió Színháznak és a kassai Thália Színháznak, ahol rendezőasszisztensként is tevékenykedtem. Egy sci-fi kisjátékfilmben is játszottam:

<https://www.youtube.com/watch?v=FPHsrXrKHlk&t=72s>

2019-ben pedig rendezőként is bemutatkoztam:

<https://www.youtube.com/watch?v=cttb4em2Sc8>

2010 óta több internetes irodalmi portálon publikálok. Az egyikben (Napvilág Íróklub) szerkesztőként is aktív vagyok.

2015-ben megjelent az első önálló verseskötetem „Fátyolméret – ingázás önvalóm és az én között” címmel az Underground Kiadó jóvoltából.

Többnyire verseket írok, de a Jóisten segítségével már írtam prózákat és színdarabokat is. Írásaimmal mindig Önmagamra keresem, mert azt gondolom, ha magamra találok, akkor a világ szebb lesz.

Jelenleg Budapesten élek, kedves feleségem társaságában. Itt egy kávézóban dolgozom (Madal Cafe), ahol üzletvezető vagyok és barista is egyben.

Ennyi, aki nem hiszi, járjon utána.

Gani Zsuzsanna

Budapesten születtem. Gyermekkoromban szerettem meg a meséket, Illyés Gyulán és Benedek Eleken keresztül. Kedvenc költőm Petőfi Sándor. Ötödik éve írok. Ha van egy kis időm, leginkább azt vetem papírra, amit érzek, ami megfog, leginkább verset, mesét, történetet. Ezek főként a természetről, állatokról, természetvédelemről szólnak, hisz a természet maga az élet. Szimbíózisban élünk vele. Alázatot kell mutatnunk felé, így ő is megajándékoz minket léleksimogató szépségével, nyugalmával, lágy zenéjével, csodáival. Lehet tőle tanulni, csak figyelni kell.

Fontos a példamutatás. Ha időm engedi, önkéntesként szívesen segítek karitatív szervezeteknek.

Egy számomra nagyon kedves kórus tagja vagyok, szintén ötödik éve. A zene szeretete vonzott ide. Egy lakóhelyemhez közeli irodalmi klubban tag vagyok.

A Net-en is több irodalmi csoportban szerepelnek verseim, meséim, történeteim. Saját facebookos szerzői oldalam van, ahova szeretettel várok minden érdeklődőt.

Itt megtalálhatók természetverseim, gyermekverseim, összegyűjtött meséim és történeteim.

Megjelent könyveim:

– 2018. Gani Zsuzsanna: Illemtudó mesék (Katica- könyvműhely)

– 2019. Gani Zsuzsanna: A Bummbelle nyuszicsalád kalandjai 1.

Több művem jelent meg különböző antológiákban, folyóiratokban.

Komolyabb elismerések:

– 2016. Országos történetíró pályázat 3. helyezés (Egy nap a varázslatos erdőben c. mesém)

– 2016. Országos versíró pályázat 3. helyezés (Tavaszi van)

– 2016. Nemzetközi meseíró pályázat 1. helyezés (Főnixmadár)

– 2018. Nemzetközi meseíró pályázat 1. helyezés (A Föld kincseinek ura)

– 2019. Országos Szárnypróbálgatók – döntőbe jutott Varázspénztárca c. mesém

– 2019. Illemtudó mesék c. kötetemmel bejutottam az Országos Aranykönyv TOP 10-be

– 2018. megzenésítésre került Hazámról álmodtam, apám c. versem.

G. Joó Katalin

Veszprémben élő, most már nyugdíjas pedagógus vagyok. Pedagógiai munkám elismeréseként 2016-ban Ranolder-díjat kaptam. Főleg pályázatokra írok. Több kiadványban, antológiában, gyermekfolyóiratban

folyamatosan jelentek meg írásaim, szép sikereket értem el.

Megszűnéséig szerkesztője voltam a Veréb Posta című gyermekújságnak. A Dió Magazin Irodalmi és Ismeretterjesztő online portálon rendszeresen jelennek meg meséim, verseim.

A Napvilág Íróklub irodalmi közösségi oldalon is jelen vagyok alkotó-szerkesztőként. A MEK (Magyar Elektronikus Könyvtár) oldalán több könyvem is olvasható.

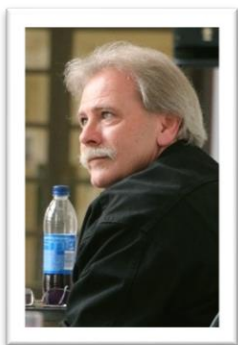
Cserezenyevirág c. mesém bekerült a 2. osztályos olvasókönyvbe, és ezt a mesét a Battyú Színház is feldolgozta. A Halas Rádió rendszeresen tűzi műsorára meséimet, verseimet.

Két mesekönyvem jelent meg:

- 3 perces állatmesék (már román nyelven is elérhető)
- A kis Hóttündér.

Nagy öröm számomra, hogy Erdélyben, Szerbiában, Szlovákiában is olvashatják írásaimat.

Hepp Béla (aLéb)

1961. november 28-án születtem Budapesten. A gyermekkorom Budapest környékén és a pesti oldalon sodort ide-oda. Hitem a szó misztikumában gyerekkoromban is bennem volt, akkor kezdtem el verseket írni, elrettentő példaként ma is őrzöm ezeket. A vers szeretete is innen ered, sokat és sokszor szavaltam színpadon, kisebb-nagyobb közönség előtt, így módom volt megtapasztalni, hogyan tud hatni egy jó vers.

Később ötvösséget tanultam, dolgoztam gyárban, közéletben, családot alapítottunk, és éljük ma is örömeivel, nehézségeivel, szépségeivel.

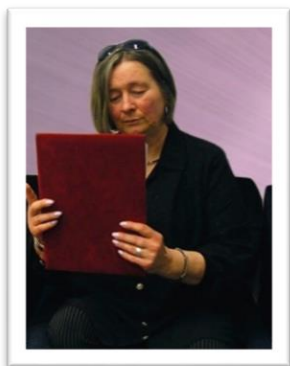
Komolyabban írni 2006-ban kezdtem aLéb nicknéven, és különböző irodalmi portálokon próbálkoztam, ezek közül ma egy az, a Fullextra (itt a_leb a nicknevem), amit irodalmi otthonomnak tartok, de vendégeskedem még régebbi helyeken. A Napvilág Íróklubhoz 2006 óta küldök be verseket.

2010-ben a Fullextra irodalmi portál adta ki az első és eddig egyetlen könyvemet, amibe több mint 150 vers került, rövidebb, hosszabb írások, köztük egy verses feldolgozása Holle anyó történetének.

Hiszek a versben, a szavak erejében, a megidézhető hangulatokban, érzésekben, hiszek a forma és a tartalom közös hatásában.

Hiszem, hogy aki írni tud, az adhat, és aki olvas, kapni tud azoktól, akiket olvas.

Horák Andrea Kankalin

Irodalmi színtereken
Kankalinként ismernek az
alkotótársak és az olvasók.
Már akkor grafomániás lettem,
amikor megtanultam a betűket,
ám csak 2009-ben kezdtem
komolyabban írással foglalkozni.
A versek világában érzem jól
magam, de újabban kedvet

kaptam prózai művekhez is. A kötött formákat –
elsősorban szonetteket – részesítem előnyben. Hiszem,
hogy van helyük napjaink költészetében.

Az utóbbi időben kitérőt tettem a szabad versek felé;
különleges utazás ez, és én szívesen kirándulok számomra
ismeretlen területekre, mert vonzanak a kihívások.
Szeretek játszani ritmusokkal, a szabályok között
felhőtlennek és szabadnak érzem magam.

Fontosnak tartom a kritikát, mert hozzásegít a folyamatos
tanuláshoz, fejlődéshez, szélesebb látókört eredményez,
emeli az alkotások színvonalát.

Az írás számomra menedék, biztonságos sziget. Olyan
terület, ahol komfortosan érzem magam, ki tudok
kapcsolódni. A levegővételhez hasonlítom, vagy betűk,
szavak harmonikus dalához. Hiszek a szavak gyógyító
erejében, „mert erősugár a szó, ha megfogant”.

Az írás mindenkor felelősséggel jár, mert a szavak arra születtek, hogy jó dolgokra használjuk őket, ne éljünk vissza azzal a hatalommal, mely általuk birtokunkba került.

Verseim, prózáim üzenete, hogy minden szakadékból létezik kiút. Leginkább nekem van szükségem az írásra, de nagy öröm számomra, ha megérintem az olvasók lelkét.

Az internet számos lehetőséget nyújt, így műveim több helyen olvashatók.

A Napvilág Íróklubon publikáltam először, 2009-ben lettem tagja a közösségnek, 2014 óta szerkesztőként is segítem az oldal működését.

Tizenegy éve vagyok aktív a Fullextra Irodalmi és Művészeti Portálon, 2018 óta a Holnap Magazinnál is.

A Litera-Túra Művészeti Magazin három éve, havi rendszerességgel közli műveimet.

Az „A Hetedik” online folyóirat szerzői között is szerepelek.

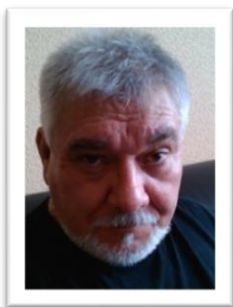
2020 márciusában felkérést kaptam „Az Élő Magyar Líra Csarnoka” szerkesztői feladatára, azóta ott is tevékenykedem.

Több antológiában jelentek meg verseim, novelláim, mégis a legjelentősebb mérföldkőhöz 2018 végén érkeztem, amikor kezembe vehettem Csillagokba írva című kötetemet. Jelenleg a második összeállításán dolgozom.

Minden eddigi irodalmi tevékenységem megtalálható „Csillagokba írva” saját blogomban:

<https://csillagokbairva.blogspot.com/>

Horváth János (horvaja)

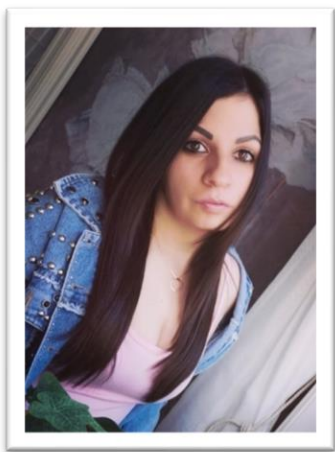

Budapesten születtem, 1952-ben. Itt töltöttem gyerekkoromat, iskoláimat is itt végeztem. A budapesti Madách Imre Gimnáziumban érettségiztem, 1970-ben. Ez az iskola meghatározó szerepet játszott az életemben, kiváló tanárai hasznos útravalóval láttak el. Itt kezdtem amatőr színészi pályafutásomat, amelynek egyik állomása az 1968-as „Ki mit tud?” döntőjében való részvételem volt. Innen ered a versek iránti rajongásom, a magyar nyelv szeretete. A rendszerváltás évében szereztem diplomát a BME gépész karán.

Írni Földes Péter újságíró barátom javaslatára kezdtem, 2007-ben. Eleinte versekkel, novellákkal próbálkoztam, különféle online portálokon, de végül, a próza mellett döntöttem. Néhány alkotásom különböző antológiákban jelent meg.

Első novelláskötetem Búcsúlevél nélkül címmel, 2019-ben került kiadásra. Alapvetően műszaki beállítottságú létemre romantikus alkat vagyok. Szerb Antallal vallom: "Minden jótett elveszi méltó büntetését".

Ótott-Kovács Mónika (Alkonyi)

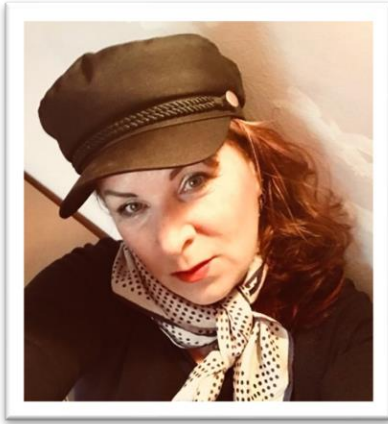

Az ember nehezen fejezi ki, hogy tulajdonképpen mit is képvisel a világok színpadán. Sok éve már annak, hogy a költészet elrabolta a szívem. A hangulatok fontos szerepet játszanak az írásaimbán.

Verseimet melankolikus ábrándokban elevenítem meg, írom, illetve maga a szürrealizmus is közeli hozzám.

11 éve vagyok tagja a Napvilág íróklub közösségének. Számos újságban jelentek meg írásaim illetve fórumokon.

Ötvös Németh Edit

1966-ban születtem, Győrben.

Publikálási lehetőséget kaptam többek között az „Előretolt Helyőrség”-ben, a „Fedél Nélkül”-ben.

Számos antológiában szerepelek. Napi rendszerességgel írok.

Alapító tagja vagyok az Író Alkotók Klubjának, ami Győrben működik.

Nagy-Liktor Zsuzsanna (Susanne)

Füzesabonyban lakom. Már kisgyerekként is nagyon szerettem regényeket, novellákat, verseket olvasni. Általános iskolai éveim alatt sokat szavaltam ünnepségeken, részt vettem szépkiejtési versenyeken is. Középiskolás koromban folytatódott a magyar irodalom iránti tisztelet és szeretet.

Barátnőm biztatott versírásra, a Napvilág Íróklubot is ő ajánlotta. Saját magam autodidakta módon néztem utána a versírás szabályainak. Verseim leginkább szerelemről szólnak, és próbálkozom prózai művekkel is.

Érzéseimet próbálom kifejezni, közvetíteni az olvasók felé.

Családom mindenben támogat, nagy kritikusaim.

Tekse József (szhemi)

62 éves vagyok, textilfestőként dolgozom. Mindig szerettem az irodalmat, gyerekkoromban én is amolyan takaró alatt olvasó voltam.

Mindent szívesen olvasok, de a verseket szeretem igazán, mindegyik fajtáját. Régóta írok, bár egy időre abbamaradt, körülbelül tizenöt éve kezdtem újra. Sokféle témában írok – örömről, bánatról, a világban történt dolgokról, virágról, fákról, a természetről, az évszakokról, szhemi vagy harcra név alatt.

Szalki Bernáth Attila

Szalkszentmártonon, a 110 Petőfi-vers keletkezésének falujában születtem 1935-ben. Szüleim korai válása miatt ide-oda dobált a sors. Életem legnagyobb pofonját kulák származásom miatt „érdemeltem” ki a proletárdiktatúra államától 15 évesen.

Nem engedtek továbbtanulni.

Személyemben is meg akarhatták törni a volt uralkodó osztályok műveltségi monopóliumát. Csak az volt a szépséghibája ennek a történelmi „igazságtetésnek”, hogy paraszt őseim közül senki nemhogy felsőfokú, de még középiskolai végzettséggel sem rendelkezett. Majdnem évtizednyi késéssel aztán minden iskolai végzettségemet – jogosítvány, szakmunkás-bizonyítvány, gimnáziumi érettségi, magyar-történelem szakos egyetemi diploma, bölcsészdoktori cím – munka, zömmel fizikai munka mellett szereztem. Sorsom ilyen alakulása miatt sohasem éreztem gyűlöletet, de keserűséget igen. Küzdelmes életem során voltam földműves, segédmunkás, gépkocsivezető, szakmunkás és 25 évig szakmunkásképző iskolai tanár. Ez utóbbi idején megízleltem a tanítás minden szépségét és keservét.

Különböző lapoknál publikáltam, szívesen látott külsős munkatársként. Ebbéli munkásságom zöme pedagógiai

publicisztika, a magam erejének megfelelően igyekeztem bírálattal, építő javaslatokkal is szolgálni a magyar oktatásügyet.

Szerény írói tevékenységemben szerettem volna megmutatni önmagamon túl azt a világot is, amelybe – a sors természeténél fogva megkérdésezésem nélkül – idecsöppentem, s melynek élő és élettelen, kis és nagy dolgaihoz SZENV-ek kapcsolnak: a rokon- és ellenszenv, a szenvedély és a szenvedés...

A költészet és a magyar nyelv – de minden nyelv – iránti tisztelet, vonzalom erősen él bennem. Ezzel függ össze, hogy mintegy tíz évvel ezelőtt elkezdtem németből verseket fordítani. Több mint tíz kötetben és két internetes irodalmi portálon olvashatók fordításaim, melyeknek száma eléri az ötszázat. 2012-ben a Magyarul Bábelben internetes portálon elnyertem „Az év fordítója” címet.

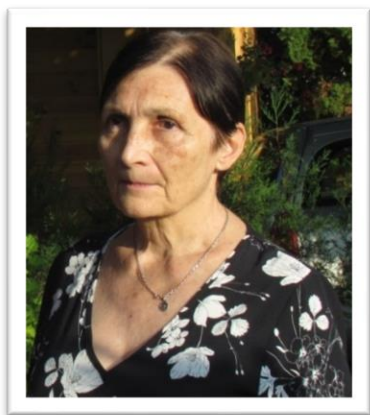
A Magyar Újságírók Közösségétől 2016- ban Petőfi Sándor Sajtószabadság-díjat,

2020-ban MAGYAR KULTÚRÁÉRT kitüntetést kaptam.

Anatole France-szel együtt vallom: „A munka olykor boldoggá, és mindig elviselhetővé teszi az életet.” A költészet pedig – a lélek zenéje – tanít, nevel, szórakoztat, gyönyörködtet.

Az emberiségről, benne gyarló magamról, nem lehet jó véleményem. De vallom kétunokás nagyapaként is: nincs nagyobb dolog a világon a szeretetnél!

Szilasi Katalin

1949-ben születtem Debrecenben. Anyám korán meghalt, apámmal Szolnokra kerültem. Gyermekkorom nagy részét itt töltöttem. 15 éves voltam, amikor Pestre költöztünk. A gimnáziumi évek meghatározóak voltak számomra. Magyartanárom Horgas Béla költő, újságíró volt. Az első írásaim megjelenését a Gyermekünk c. folyóiratban neki köszönhetem.

1975-ben a debreceni Kossuth Lajos Tudományegyetemen magyar-országi szakos tanári diplomát szereztem, majd Szolnokra kerültem, ahol 2013-ig tanítottam. Jelenleg nyugdíjas vagyok. Versek, novellákat írok. Egy verseskötet, egy novelláskötet és három kisregényem jelent meg eddig.

Tartalom

Kedves Olvasó!	4
Bálint István	5
A leghidegebb nap.....	5
Fohász.....	7
Már késő.....	9
Uram segítsd meg őt	11
Requiem	13
Dittrich Panka	15
Ha nem látom nem hallom.....	15
Úgy is	18
Flórián Róbert Szabolcs (eferesz)	19
Vesztégzár-haikuk.....	19
Tesztelő vadon.....	20
Gani Zsuzsanna	23
Az icike-picike koronavírus	23
Őszi gyász.....	27
Elveszett a tavasz.....	28
Ez a húsvét más lesz	29
Válság	30
G. Joó Katalin	31
Egy szülő panaszja	31

Hepp Béla (aLéb)	33
Alvajárók.....	33
Szóköztes	34
Horák Andrea Kankalin	35
Digitalizált anziksz – madártávlatból	35
Katedrács	38
Horváth János (Horvaja)	41
Pandémia.....	41
Ügyelet	44
Ótott-Kovács Mónika (Alkonyi)	49
Nidovirales királynő.....	49
Szürkenéma ablakok.....	50
Ötvös Németh Edit	51
A lenövés	51
gondolatok járvány idején.....	54
Feszültségek	56
márciusi vasárnap.....	57
április 1. most nem vicces	58
érzelmi hullámvasút	60
Nagy-Liktor Zsuzsanna (Susanne).....	61
Rettenet.....	61
Tekse József (szhemi)	62
Pandémia sokk (sok)	62

Szalki Bernáth Attila	63
Kis covid kalandom	63
Szilasi Katalin	64
Ez most nem olyan	64
Uram, te tetted?	65
Tavaszi – 2020	66
Farsang – 2021	67
Ez a nyár	68
Életrajzok:	69
Bálint István	69
Dittrich Panka	70
Flórián Róbert Szabolcs (eferesz)	71
Gani Zsuzsanna	73
G. Joó Katalin	75
Hepp Béla (aLéb)	76
Horák Andrea Kankalin	78
Horváth János (horvaja)	80
Ótót-Kovács Mónika (Alkonyi)	81
Ötvös Németh Edit	82
Nagy-Liktor Zsuzsanna (Susanne)	83
Tekse József (szhemi)	84
Szalki Bernáth Attila	85
Szilasi Katalin	87

